

izgovarjati Zveličarjevo ime, a srce ga šepeče v enomer. Ljubijo ga, saj jih je On še bolj ljubil.

Matere vstanejo, dvignejo otročiče, še enkrat se poklonijo dobremu Odrešeniku in odidejo domu. A iz mladih src ne izgine blišč božjega groba...

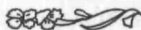
Kako polna radosti je velika sobota! Tužni glasovi ropotulje so utihnili. Iz belih stolpičev zadone zvonovi. Ubrano potrkavanje dviga srce, da kipi napolnjeno z novo radostjo.

Po cesti zašume pisana krila, zablišče beli predpasniki, brhke mladenke hite s pisanimi jerbasi v cerkev, da jim Bog blagoslovi velikonočno jagnje.

Solnce se bliža vrhovom goric. Zopet zadone zvonovi, topiči pokajo, verno ljudstvo se izvrsti iz božjega hrama v dolgo procesijo. Spredaj nedolžna mladež, za njimi duhovniki v zlatih plaščih pod svilenim nebom z božjim Zveličarjem v bliščeči monstranci. Za temi se pomičejo zastavni možje v goreči molitvi: „Ki si častit od mrtvih vstal“... Vmes pa se glasi vesela Aleluja, pesem vstajenja, pesem novega življenja.

Odvaljen je kamen z groba. Angel sedi na njem in kaže na Kristusa, ki ima zmagovalno zastavo v roki, z drugo pa kaže proti nebu. Zlati sijaj mu venča glavo, na poveličanem telesu se blešči kot svetlo solnce petero ran. Smrt, ničevno je bilo pri Njem tvoje želo!

Mokriški.

VSTAJENJE.

Potihnil je otožni glas,
ubrano spet zvonovi
done čez tiho gorsko vas
v pozdrav naravi novi.

Done Zveličarju na čast,
ki je prestal trpljenje
in strl peklenško je oblast,
zaslužil vsem rešenje.

Odvaljen kamen, prazen grob,
smrt, kje je tvoje želo?
Kje, beli črv, je bil tvoj zob?
Zastonj rok vražjih delo!

Obkroža glavo jasen svit,
blišči se jasno ran petero.
Kak vstaja zdaj slavljen, častit,
ko je izpil trpljenja mero!

Mokriški.

